

Ponia Šnaterman iš pirmo aukšto prieš kelias dienas įsigijo šuniuką. Šiurkščia-plaukį taksą vardu **Raudis**. Lilė ir jos mažasis broliukas negali juo atsižavėti.

– Lile, ar matai, kokios šleivos jo letenos? – nerimsta Leonas. – Jis toks **mielas**. Ir pūkuotas!

Lilė linkteli.

– Taip, teisybė. O kokia maža jo juoda nosytė ir kokios didelės akys – **tiesiog negali neįsimylėti!**

Paskui, kai Lilė išsirusošia į jojimo pamoką, Leonas ima *nuobodžiauti*. Nusprendžia dar kartą aplankyti mažąjį mieląjį Raudį.

Jau taikosi smukti pro duris, bet mama jį sulaiko.

– Šiandien jau ne kartą *sutrukdei*

poniai Šnaterman, – sako ji.
– Tik norėjau jos paklausti, ar Raudis negali pas mane ateiti. Parodyčiau jam savo kambarį ir ten su juo žaisčiau, – zy-zia Leonas.

– Ne, Leonai, negalima, – ryžtingai prieštarauja mama. – Mūsų butas nepritaikytas laikyti šunį. Be to, tu dar *per mažas*, kad jį prižiūrėtum.

Leonas nusivylęs slimpina į savo kambarį ir murma:

– Niekada negaliu daryti, ko noriu, vis per mažas, per mažas. Tai kvaila ir neteisinga!

Jis *piktai* užtrenkia paskui save duris ir griūva ant lovos. Kai ima snūduriuoti, į duris pabeldžia mama ir klausia:

– Leonai, ar eisi su manim? Turiu skubiai apsipirkti.

O jis užsispiria:

– Ne! Nenoriu.

– Galėtume nupirkti Raudžiui koki *skanėstą*, – siūlo mama.

– Mama, juk tu nieko neišmanai apie šunis! – pasipiktinęs atšauna Leonas. – Ponia Šnaterman nenorėtų, kad Raudis ko nors gautų bet kada. Jis turi priprasti būti laiku! – Leonas papurto galvą. Mama sako, kad jis per mažas prižiūrėti šunį, o pati apie tai ničnieko nenučiuokia...

– Mat kaip, – ištaria ji. – O jeigu mudu abu išrinktume jam skanėstą, ar tada eitum?

Leonas jau nori surikti „taip!“, bet pas-
kui prisimena, kad **pyksta** ant mamos.

– **Nenoriau**, – narsiai atšauna ir tikisi, kad mama jam vis tiek ko nors parneš.

– Gerai, tada einu viena, – sako ji. – Lilė jau netrukus pareis ir su tavimi pabus. Tik žiūrėk, kad nekrėstum **kvailysčių**, ar girdi?

Taip tarusi mama išeina.

Leonas lieka vienas bute, jam tai neįprasta. Ir truputį baugu. Gal vis dėlto reikėjo eiti su mama?

Po kelių minučių kažkas paskambina į duris. **O varge!** Leonas puikiai žino, kad jam nevalia jų atidaryti esant namie vienam. Bet galbūt Lilė pamiršo raktą ir dėl to dabar skambina? Leonas pritykina prie buto durų ir užkabina grandinėle, kad durys tik šiek tiek atsidarytų ir jis galėtų pažiūrėti į koridorių. O tada pro jas kaipmat prasispraudžia džiugiai lodamas mažius Raudis ir ant jo šoka.